



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) JUDr. A. K., b) Ing. Z. K., c) H. J.**, všichni zastoupeni JUDr. Ivankou Posádkovou, advokátkou se sídlem Hasskova 16, Třebíč, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasačních stížnostech žalobců a žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2018, čj. 9 A 49/2015-414,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.
- II. Kasační stížnost žalobců **se odmítá**.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o své kasační stížnosti.
- IV. Žalobcům **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného.
- V. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o své kasační stížnosti.
- VI. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalobců.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhali ochrany proti nečinnosti žalovaného a žádali, aby městský soud uložil žalovanému povinnost vydat

rozhodnutí v řízení ve věci dovypořádání restitučních nároků žalobců pocházejících od původního vlastníka paní G. J., rozené W.

[2] Městský soud rozsudkem ze dne 29. 6. 2016, čj. 9 A 49/2015-127, ve znění opravného usnesení ze dne 8. 8. 2016, čj. 9 A 49/2015-151, rozhodl, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále též jen „zákon o půdě“), ve věci dovypořádání restitučních nároků žalobců pocházejících od původního vlastníka paní G. J., a to v rozsahu týkajícím se id. 1/3 velkostatku S., konkrétně pozemků evidovaných pod par. č. X, vše zapsáno na LV č. X, katastrální území S., vedeném u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč, a to do 60 dnů od právní moci napadeného rozsudku; ve zbytku žalobu zamítl.

[3] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 1. 2017, čj. 8 As 184/2016-93, tento rozsudek v části výroku I. a ve výrocích II. a III. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud městský soud zavázal k tomu, aby v dalším řízení posoudil, zda žalobci uplatnili nárok podle § 9 odst. 1 zákona o půdě ve vztahu k jimi specifikovaným pozemkům, poté aby se případně zabýval namítanou nečinností žalovaného. Nejvyšší správní soud též shledal, že žalovaný o některých pozemcích již podle zákona o půdě rozhodl; závěr městského soudu o nečinnosti žalovaného ve vztahu k těmto pozemkům tak byl nesprávný.

[4] Městský soud nyní napadeným rozsudkem rozhodl, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí podle zákona o půdě ve věci vypořádání restitučních nároků žalobců pocházejících od původního vlastníka paní G. J. a to v rozsahu, týkajícím se id. 1/3 velkostatku S., konkrétně pozemků evidovaných pod par. č.: X, vše zapsáno na LV č. X, k. ú. S., vedeném u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč, a to do 60 dnů od právní moci rozsudku, ve zbytku žalobu zamítl (výrok I.). Žalobu, kterou se žalobci domáhali, aby soud uložil žalovanému povinnost nechat zpracovat znalecký posudek o hodnotě státních id. 2/3 velkostatku po snížení finančních hodnot, které rozdál v průběhu let 1945 až 25. 2. 1948 přidělcům na své náklady a vrub a dále povinnost provést dovypořádání v lesním celku v k. ú. S. podle zákona o půdě, městský soud zamítl (výrok II.). Žalovanému městský soud uložil povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení (výrok III.).

[5] Městský soud shledal, že žalobci uplatnili nárok na vydání českých nemovitostí velkostatku S. v souladu s § 9 odst. 1 zákona o půdě, včetně pozemků, o kterých žalovaný až v řízení o kasační stížnosti poprvé tvrdil, že žalobci (resp. jejich právní předchůdci) k nim nikdy žádné vlastnické právo neměli; tato skutečnost nebyla nikdy předmětem sporu mezi účastníky řízení a uplatnění nároku podle § 9 zákona o půdě ve vztahu ke všem nyní sporným pozemkům žalovaný na výslovný dotaz soudu potvrdil. Dále se městský soud zabýval tím, zda jsou sporné pozemky součástí některého z výroků rozhodnutí žalovaného. Zjistil, že každému z žalobců byla pravomocně vydána ideální 1/9 pozemků, případně pravomocně přiznána náhrada za pozemky dříve náležící velkostatku, podle současné evidence označené jako pozemek par. č. X (vše v k. ú. S.). O těchto pozemcích bylo pravomocně rozhodnuto, a proto nebyl žalovaný při jejich vypořádávání nečinný ve smyslu § 81 odst. 2 s. ř. s. V případě pozemků specifikovaných v odst. [4] tohoto rozsudku městský soud zjistil, že o nich žalovaný dosud žádné rozhodnutí nevydal. Návrhy žalobců

pokračování

na uložení povinnosti žalovanému nechat zpracovat znalecký posudek a povinnosti provést dovypořádání v lesním celku v k. ú. S. městský soud zamítl, protože v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti takto rozhodnout nemohl.

II. Kasační stížnosti

II.A Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce a)

[6] Proti výroku I. a III. rozsudku městského soudu podal žalovaný [dále též jen „stěžovatel 1)“] kasační stížnost.

[7] Stěžovatel 1) namítl, že městský soud řádně neposoudil a nezhodnotil předložený správní spis, ignoroval dokumenty v něm založené a rozhodl tak v rozporu se skutečností. Stěžovatel 1) tvrdil a stále tvrdí, že žalobci o vydání pozemků uvedených v napadeném rozsudku nikdy nepožádali; nesporným činil pouze to, že žalobci uplatnili nárok na navrácení českého podílu na velkostatku S. po paní G. J. Sporné pozemky uvedené ve výroku napadeného rozsudku nikdy nebyly součástí tohoto majetku. Nemohlo tak o ně být ani požádáno a ani o nich nemohlo být rozhodováno. Tuto skutečnost stěžovatel 1) městskému soudu sdělil a dokladoval, mimo jiné i v rozboru ze 4. 9. 2018. Stěžovatel 1) poukázal na část správního spisu z let 1991-93 označenou jako uplatnění nároku. V této složce jsou mimo jiné založeny tyto dokumenty: uplatnění nároku oprávněné osoby ze dne 16. 9. 1991 podané JUDr. A. K., ze kterého vyplývá, že oprávněná osoba uplatňuje nárok na majetek S. a Č. s výměrou lesní půdy cca 750 ha a přílohy k této výzvě (výpis z evidence nemovitostí týkající se bývalého velkostatku S., výpis z pozemkové knihy katastrálního území obcí R., C., Č., Č. a S.). V žádném z těchto seznamů se nenachází ani jeden ze sporných pozemků, uvedených ve výroku I. napadeného rozsudku. Stěžovatel 1) má tak za to, že rozhodl o všech pozemcích, na které byl nárok uplatněn. Sporné pozemky nebyly součástí předmětného majetku a nebylo o ně ani požádáno, a tudíž o nich nebylo a ani nemohlo být rozhodováno. Žalovaný proto nemohl být ve vztahu k žalobcům a těmto pozemkům nečinný.

[8] Stěžovatel 1) též namítl, že nesouhlasí se způsobem výpočtu a stanovení výše nákladů řízení, protože žalobci neměli ve věci celkový úspěch.

[9] Stěžovatel 1) navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a žalobu zamítl.

[10] Žalobce a) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že povinné osoby i pozemkový úřad v Třebíči byly v roce 1992 požádány o vydání 950 ha lesního celku v katastrálním území S., 18,5 ha polí a domu č. p. X v obci Č. spolu s rybníkem, budovy č. p. X v obci Svatoslav, resp. vydání id. 1/3 majetku z celku; též uvedl historické souvislosti.

II.B Kasační stížnost žalobců

[11] Proti rozsudku městského soudu podali kasační stížnost také žalobci [dále jen „stěžovatelé 2)“].

[12] Stěžovatelé 2) namítli, že městský soud sice rozhodl, že je žalovaný povinen vydat rozhodnutí podle zákona o půdě ve věci dovypořádání restitučních nároků žalobců, ovšem

v nesprávném rozsahu, pouze id. 1/3 velkostatku S. Původní vlastník vlastnil podíl v rozsahu id. 1/3 na celém velkostatku S., na majetku zemědělském i lesním, a to nikoliv pouze v katastrálním území S., ale i v dalších navazujících katastrálních územích, tak jak byly specifikovány v žalobě a v jejích doplněních. Stěžovatelé 2) jsou i přes stanovisko Nejvyššího správního soudu přesvědčeni o tom, že městský soud měl stěžovateli 1) uložit povinnost rozhodnout o dovypořádání restitučních nároků k lesním pozemkům ve všech žalobou požadovaných katastrálních územích. K tomu popsali historické souvislosti, které uváděli již v kasační stížnosti proti prvnímu rozsudku městského soudu ze dne 29. 6. 2016. Závěr městského soudu, že výše podílů je v právní moci a že proti nim nebylo brojeno, nemá oporu ve spisovém materiálu.

[13] Stěžovatelé 2) navrhli, aby Nejvyšší správní soud změnil rozsudek městského soudu a stěžovateli 1) uložil povinnost vydat rozhodnutí podle zákona o půdě ve věci dovypořádání restitučních nároků stěžovatelů 2) pocházejících od původního vlastníka paní G. J. k nemovitým věcem evidovaným Katastrálním úřadem pro Vysočinu, katastrální pracoviště Třebíč na LV č. X pro katastrální území Č., LV č. X pro katastrální území C., LV č. X pro katastrální území C., LV č. X, LV č. X pro katastrální území S. a LV č. X pro katastrální území H.; dále navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, zda stát jako bývalý spoluvlastník má stále, i po rozdělení přídelů a konfiskátů, spoluvlastnický podíl v rozsahu id. 2/3 zachován; též navrhli, aby Nejvyšší správní soud zavázal stěžovatele 1) k náhradě nákladů řízení.

[14] Kasační stížnost stěžovatelů 2) doplnil žalobce a) několika podáními o argumentaci, podle které id. 2/3 podíl státu na majetku velkostatku S. zanikl, stěžovatel 1) zatím vydal jen id. 1/3 lesa a id. 1/3 ostatního majetku, což však nepředstavuje vydání id. 1/3 hodnoty velkostatku a o historické souvislosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

III.A Kasační stížnost stěžovatele 1)

[15] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou naplněny podmínky řízení nezbytné k projednání podané kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že se nyní zabývá v pořadí druhou kasační stížností stěžovatele 1), musel se nejprve zabývat její přípustností. Kasační stížnost není v zásadě přípustná proti rozhodnutí, jímž správní soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem (§ 104 odst. 3 písm. a) věta před středníkem s. ř. s.). Výjimkou podle téhož ustanovení je situace, kdy je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky s ohledem na dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Patří sem zejména případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS), jakož i situace, kdy krajský soud v novém rozsudku opětovně zrušil napadené rozhodnutí, nyní ovšem z důvodu, jímž se v předchozím rozsudku nezabýval (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, čj. 8 Afs 27/2010-94).

pokračování

[16] Městský soud rozsudkem ze dne 29. 6. 2016, čj. 9 A 49/2015-127, ve znění opravného usnesení ze dne 8. 8. 2016, čj. 9 A 49/2015-151, i nyní napadeným rozsudkem uložil stěžovateli 1) povinnost vydat rozhodnutí podle zákona o půdě ve vztahu k pozemkům specifikovaným ve výrocích I. těchto rozsudků. Rozsah pozemků, o kterých má stěžovatel 1) rozhodnout, byl v naříkaném rozsudku zúžen. Městský soud totiž přehodnotil původní skutková zjištění a zjistil, že o některých pozemcích, které pojal do výroku I. rozsudku ze dne 29. 6. 2016, čj. 9 A 49/2015-127, ve znění opravného usnesení ze dne 8. 8. 2016, čj. 9 A 49/2015-151, již bylo rozhodnuto. Městský soud též, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, ověřil, zda stěžovatelé 2) uplatnili nárok podle § 9 zákona o půdě. Protože Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku vytkl městskému soud nedostatečně zjištěný skutkový stav, je kasační stížnost stěžovatele 1) přípustná.

[17] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížnosti přípustně uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[18] Ke kasační námitce stěžovatele 1), podle které stěžovatelé 2) o pozemky, uvedené ve výroku I. naříkaného rozsudku, nikdy nepožádali, uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[19] Městský soud při posouzení, zda stěžovatelé 2) uplatnili nárok podle § 9 zákona o půdě, vyšel z dokumentů specifikovaných v odst. 72. napadeného rozsudku, které v řízení před městským soudem předložili stěžovatelé 2); jednalo se o žádost ze dne 10. 9. 1990 o navrácení celého objektu Z. a dalších tam uvedených nemovitostí a požadavků, adresovanou Ministerstvu pro správu národního majetku, výzvu ze dne 16. 6. 1991 k vydání odebraného lesního komplexu a příslušenství k velkostatku S., adresovanou Ředitelství státních lesů, dopis Státnímu notářství v Třebíči ze dne 22. 3. 1991, v němž vznáší nárok na navrácení celého velkostatku S., opakovanou výzvu ze dne 14. 9. 1991 k navrácení všech držných nemovitostí, které patří k velkostatku S., dopis žalobce a) ze dne 4. 12. 1992, ve kterém uplatňuje nároky na vydání nemovitostí podle § 9 zákona o půdě vůči Lesům ČR, dopis žalobce a) Lesům ČR ze dne 25. 8. 1993, žádost ze dne 10. 3. 1991 o vydání id. 1/3 velkostatku S. podle § 9 odst. 4 zákona o půdě adresovanou Okresnímu pozemkovému úřadu Třebíč. Naproti tomu stěžovatel 1) argumentoval obsahem správního spisu, zvláště podáním žalobce a) z 16. 9. 1991, prostřednictvím kterého byl u pozemkového úřadu uplatněn nárok na majetek S. X a Č. X s výměrou lesní půdy cca 750 ha, k němuž byl podle stěžovatele 1) přiložen výpis z evidence nemovitostí a z pozemkové knihy; ze skutečnosti, že se v předložených seznamech nenacházel ani jeden ze sporných pozemků, dovodil stěžovatel 1), že stěžovatelé 2) ve vztahu k těmto pozemkům nárok podle § 9 zákona o půdě neuplatnili.

[20] Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce a) podáním ze dne 16. 9. 1991, nazvaným „Uplatnění nároku na zem. majetek dle ust. § 9 ‘zákon o půdě‘“ požádal o navrácení usedlostí S. X a Č. X a cca 750 ha lesní půdy. Přílohou toho podání byla pouze jedna listina, ve které žalobce specifikoval doklady, prokazující skutečnosti zakládající nárok podle § 9 zákona o půdě; žalobce v ní též výslovně uvedl: „Podle účetních knih, hodnoty

finančního 1/3 podílu matky, faktickém odebrání až po 25. 2. 1948 vznášíme nárok na navrácení této 1/3 vyjádření minimálně ve výměře 750 ha lesa, zámečku Z. vč. rybníků a případně i polí a budov v obci Čechtín, do vyčerpání finančního 1/3 podílu.“ Výpis z evidence nemovitostí, který podle stěžovatele 1) neobsahoval sporné pozemky, nebyl přílohou podání z 16. 9. 1991. V kontextu všech stěžovateli 2) předložených dokumentů, prostřednictvím kterých opakovaně uplatňovali nárok na vydání id. 1/3 velkostatku S., nelze přisvědčit stěžovateli 1), že o vydání pozemků uvedených v napadeném rozsudku nikdy nepožádali.

[21] K námitce stěžovatele 1), podle které sporné pozemky nikdy nebyly součástí velkostatku S., odkazuje Nejvyšší správní soud na odst. 91 napadeného rozsudku. Městský soud tam uvedl, že otázka důvodnosti vydání těchto pozemků není pro věc podstatná. Předmětem řízení o žalobě bylo pouze a jen posouzení, zda bylo o požadovaných pozemcích (jakkoliv) rozhodnuto. Proti tomuto závěru stěžovatel 1) nebrojil.

[22] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je [k]asační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřipustná. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007-64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS, se ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení. Námitka stěžovatele 1), proti způsobu výpočtu a stanovení výše nákladů řízení, je proto v souzeném případě přípustná.

[23] Městský soud přiznal stěžovatelům 2) právo na náhradu nákladů řízení v plném rozsahu. Vyšel přitom z toho, že se stěžovatelé 2) domáhali ochrany proti nečinnosti a ve věci měli celkový procesní úspěch, neboť stěžovateli 1) bylo uloženo ve věci rozhodnout [byť ne o veškerých nemovitostech, jak požadovali stěžovatelé 2)]. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Stěžovatelé 2) se totiž domáhali, aby městský soud uložil stěžovateli 1) povinnost vydat rozhodnutí, a městský soud tomuto návrhu vyhověl. To, že tak neučinil ve vztahu ke všem pozemkům specifikovaným v žalobě, není podle Nejvyššího správního soudu v souzeném případě relevantní; z hlediska ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. je totiž pro přiznání náhrady nákladů řízení rozhodný konečný úspěch účastníků ve věci; ten stěžovatelé 2) měli, protože jim dal městský soud za pravdu v tom, že je stěžovatel 1) nečinný a uložil mu povinnost vydat rozhodnutí.

[24] Podle Nejvyššího správního soudu nebyl v souzeném případě prostor pro aplikaci § 60 odst. 1 věty druhé, podle které [m]ěl-li [účastník] úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Toto pravidlo se aplikuje typicky v případech, kdy je napadeno více výroků jednoho správního rozhodnutí a soud zruší jen některé; celé nebo několik částí opatření obecné povahy a soud zruší jen některé části; více výroků rozhodnutí krajského soudu a Nejvyšší správní soud zruší jen některé. Odborná literatura k tomu uvádí: „Částečný úspěch účastníka bude připadat zpravidla v úvahu v situaci, kdy bude jednou žalobou, popř. v důsledku rozhodnutí předsedy senátu o spojení věcí ke společnému řízení (§ 39), napadeno několik rozhodnutí či nezákonných zásahů najednou. I v takovém případě soud rozhoduje o náhradě nákladů řízení jediným výrokem, a proto může nastat situace, kdy soud požadavkům žalobce vyhoví pouze zčásti. Další možností je případ, kdy napadené rozhodnutí bude sestávat z více na sobě nezávislých výroků. Jestliže soud na základě žaloby zruší pouze některé z napadených výroků či rozhodnutí, avšak ve vztahu k jiným žalobu zamítne, bude žalobce úspěšný pouze částečně. Otázka částečného úspěchu navrhovatele může také vyvstávat

pokračování

v případě napadení opatření obecné povahy, které je zpravidla komplexním a rozsáhlým dokumentem. Dožaduje-li se navrhovatel např. zrušení územního plánu obce jako celku a soud na základě jeho návrhu zruší pouze vymezení některých dílčích částí (ploch, koridorů), avšak ve zbytku napadené opatření obecné povahy ponechá v platnosti, bude navrhovatel též úspěšný jen částečně. (L. Jemelka, M. Podhrázský, P. Vetešník, J. Zavřelová, D. Bohadlo, P. Šuránek.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013).

III.B Kasační stížnost stěžovatelů 2)

[25] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou naplněny podmínky řízení nezbytné k projednání podané kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že i kasační stížnost stěžovatelů 2) je v pořadí druhou kasační stížností, musel se nejprve zabývat její přípustností (srov. odst. [15] tohoto rozsudku). Shledal přitom, že kasační stížnost stěžovatelů 2) není přípustná.

[26] Stěžovatelé 2) opakovaně brojí proti rozsahu, ve kterém má dojít k navrácení majetku. Městský soud se v nyní napadeném rozsudku touto otázkou znovu nezabýval, pouze odkázal na své předchozí rozhodnutí, neboť Nejvyšší správní soud shledal jeho prvotní závěr správným; Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené ztotožňuje se závěrem městského soudu, podle kterého se nelze žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhat změny pravomocnými rozhodnutími vysloveného právního názoru, dle kterého stát G. J. odebral ideální 1/3 celého velkostatku.*“ (rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2017, čj. 8 As 184/2016-93). Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS „*zruší-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu.*“. Citovaným závěrem je tedy vázán i Nejvyšší správní soud v nynějším řízení, protože v mezidobí mezi vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017 a tohoto rozsudku nedošlo ke změně skutkových zjištění, právních poměrů ani k podstatné změně judikatury na úrovni, kterou by byl městský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí (srov. shora citované usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56). Kasační námitku proti závěru městského soudu, který je výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku, resp. proti argumentaci Nejvyššího správního soudu samotného, proto nezbývá než odmítnout jakou nepřípustnou podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti jsou nedůvodné, a proto je podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele 1) rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel 1) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Naopak stěžovatelé 2) byli v řízení o kasační stížnosti stěžovatele 1) úspěšní, proto by jim měla náležet náhrada nákladů řízení o kasační

stížnosti. Jediným úkonem stěžovatelů 2) v řízení o kasační stížnosti stěžovatele 1) však bylo vyjádření žalobce a), který nevyčíslil náklady na jeho provedení. Nejvyšší správní soud proto stěžovatelům 2) právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele 1) nepřiznal.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelů 2) rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé 2) neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovateli 1) v řízení o kasační stížnosti stěžovatelů 2) žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. července 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu